

مرگ و میل

۴

- نظریه روان کاوی در بازگشت لکان به فروید
- ریچارد بوتنی
- ترجمه علی رستمیان
- نشر بیدگل
- ۳۸۹ صفحه
- ۱۱۵ هزار تومان

پرداختن به اهمیت رانه مرگ در کار زیگموند فروید بدون در نظر گرفتن کاری که ژاک لکان بر محور اندیشه‌های او انجام داده، تقریباً غیرممکن است. کتاب «مرگ و میل»، حرکتی در جهت فهم بهتر این مسأله از مسیر لکان به سوی فروید است. این کتاب که پژوهشی قابل توجه است، هم دست به خوانش و تفسیری خاص و متفاوت از آرای لکان می‌زند و هم سعی می‌کند از دریچه لکان به مفاهیم مختلف نظرگاه فروید بپردازد.

فساد در نظام سرمایه‌سالار

۵

- چرا رانت‌جویی پاداش دارد ولی کار مولد نه؟
- گای استندینگ
- ترجمه فرزانه چهاربند
- انتشارات نهادگرا
- ۴۷۲ صفحه
- ۹۶ هزار تومان

گای استندینگ، استاد مطالعات توسعه در مدرسه مطالعات شرقی و آفریقایی لندن (SOAS)، در این کتاب با نگاهی انتقادی نسبت به آن چه در واقعیت نظام سرمایه‌داری می‌گذرد سعی دارد تا در چارچوب اقتصاد سیاسی، روند رو به گسترش رانت‌جویی را در حوزه‌های مختلفی چون نظام مالیاتی، نظام نوآوری، بدهی، منابع عمومی و بازار کار نوین به تصویر بکشد و بدین ترتیب پنج دروغ سرمایه‌داری رانتی را آشکار سازد...

روان‌شناسی ملال

۶

- جیمز دانکرت
- و جان دی. ایستود
- ترجمه مریم حیدری
- نشر نوین توسعه
- ۲۳۲ صفحه
- ۶۹ هزار تومان

نویسندگان کتاب «روانشناسی ملال» معتقدند ملال برای ما بد نیست، موضوع این است که ما بد عمل می‌کنیم و به راهنمایی‌های آن بی‌اعتنا هستیم. وقتی دچار ملال می‌شویم، مغز به ما می‌گوید که هرآن چه انجام می‌دهید بی‌فایده است، ما نمی‌توانیم نیاز اساسی روانی خود را برای مشارکت و اثرگذاری رفع کنیم. اگر این نیاز رفع شود، شکوفای می‌شویم. اما هنگامی که این نیاز برطرف نشود احساس بی‌حوصلگی و بطالت می‌کنیم.

اخراج توده‌ای‌ها از کانون

«نمایندگان امر، نمایندگان کلام» با بحث در مورد یکی از نزاع‌های تعیین‌کننده در کانون نویسندگان ایران به پایان می‌رسد. این بخش مربوط به سال ۱۳۵۸ است و مشکل انشعاب و اختلاف اعضای حزب توده با دیگر اعضای کانون را مطرح می‌کند. این قسمت تا نیمه شب سه‌شنبه، یازدهم دی ماه سال ۱۳۵۸ پیگیری می‌شود و برای بازنمایی این بخش، مولف به خاطرات افراد حاضر و همچنین مقاله‌ها و مطالبی که در آن روزها به انتشار می‌رسید، رجوع کرده است. اعضای غیرتوده‌ای کانون نویسندگان تمایل چندانی برای اظهار نظرهای سیاسی نداشتند. حال آن که توده‌ای‌ها در شرایط انقلابی از جمله وضعیت اشغال سفارت آمریکا مایل بودند که کانون فعال عمل کند. باقر پرهام که در آن زمان سخن‌گوی کانون نویسندگان بود مقالاتی در هفته‌نامه «کتاب جمعه» درباره ارتباط کانون نویسندگان با حزب توده نوشت که موجب تشدید اختلافات شد. پرهام درباره تشدید اختلاف بین اعضای توده‌ای و غیرتوده‌ای کانون می‌گوید: «فشار آقای به‌آذین و گروه او در این زمینه به جایی رسیده بود که به عنوان مثال، در روزهای تشکیل جلسه هیات دبیران کانون که جز اعضای این هیات کسی دیگر در کانون حضور نداشت، آقای به‌آذین را می‌دیدیم که در معیت آقایان سیاوش کسرا، هوشنگ ابتهاج، فریدون تنکابنی، و برومند - که چهار تن اخیر معمولاً یک قدم عقب‌تر از به‌آذین حرکت می‌کردند - ناگهان وارد کانون می‌شدند و به‌آذین، خطاب به ما پنج تن عضو هیات دبیران که تشکیل جلسه داده و به کار خود سرگرم بودیم فریاد می‌کشید و می‌گفت: شما اینجا نشسته‌اید؟ ما هاج و واج می‌پرسیدیم: کجا باید بنشینیم آقای به‌آذین؟، او در جواب انگشتش را به سمت سفارت آمریکا می‌گرفت و می‌گفت: آن‌جا، سفارت آمریکا. خلق آن جاست، و شما اینجا نشسته‌اید؟ این روند رفته رفته به نوعی شکاف و در نهایت اخراج اعضای حزب توده - به‌آذین، کسرا، سایه، تنکابنی و برومند - از کانون انجامید. نویسندگان اخراج شده توده‌ای سازمان دیگری به نام «شورای نویسندگان و هنرمندان ایران» را سازمان داد و مجله ادبی و هنری مستقلی را منتشر کرد که تا شش شماره و تابستان ۱۳۶۱ ادامه داشت اما به مرور این گروه نیز مانند کانون کارش به تعطیلی گرایید.

«نمایندگان امر، نمایندگان کلام» علاوه بر در نظر گرفتن مدارکی که قبلاً منتشر نشده بودند، عکس‌های متعددی را نیز شامل می‌شود که همگی از آرشیو روزنامه کیهان گردآوری و منتشر شده است و تا به حال در جایی نمایش داده نشده‌اند. این عکس‌ها متعلق به رویدادهایی نظیر تشییع پیکر جلال آل احمد، سخنرانی‌های شب‌های شعر گوته و عکس‌های مطبوعاتی کمتر دیده شده از شعر، نویسندگان و روشن‌فکران است.

احسان نراقی در کنار اسماعیل خویی

انقلابی آن‌ها را به دلیل حضور نداشتن سر سفره نفت می‌داند و می‌گوید: «در پرونده اسنادی شاملو، سندی بدون تاریخ وجود داشت که در آن اشاره شده که او درخواست کرده بود که قطعه زمینی را که می‌خواست در کرج بخرد، با تغییر کاربری‌اش از کشاورزی به صنعتی موافقت کنند. شاملو درخواست خود را به دفتر فرح پهلوی ارائه داده بود. به طور کل دفتر فرح خیلی به احمد شاملو بها می‌داد و رسماً هوای او را داشت. با این اوصاف اما دفتر ملکه این درخواست را به ساواک ارائه می‌کند تا اگر این دستگاه امنیتی تأیید کرد، مجوز این تغییر کاربری به شاملو داده شود. ساواک با استعلام از شهرداری با این درخواست مخالفت کرده و جلوی این دادوستد سنگین را می‌گیرد. بنابراین بسیاری از کسانی که از پول نفت منتفع نشدند از سال‌های ۵۵ و ۵۶ شروع به مخالفت با رژیم پهلوی کردند. علی اصغر حاج سید جواد، رضا براهنی و... از این دسته بودند. اعضای حزب توده هم که از دهه ۳۰ جزو پروتکل بودند، یعنی نباید نفی آن‌ها می‌رسید. این طیف‌ها چون از درآمد زیاد نفت، پولی نصیب‌شان نمی‌شد، به طرف انقلابیون غش کرده و دگرگونی بزرگ را صورت دادند. اکثر آن‌ها هم ممنوع القلم بوده و نمی‌توانستند کار کنند. رفتار انفجاری آن‌ها به ویژه در شب‌های شعر گوته را باید در این راستا ارزیابی کرد. در جریان انقلاب این طیف اوج گرفته و آن قدر با سرعت بالا می‌روند که اصلاً کانون از دور خارج می‌شود. اگر دقت کنید خواهید دید که از شهریور ۱۳۵۷ کانون دیگر بیانی‌ای صادر نکرده است.»

بارسقیان در بخش دیگری از سخنان خود در این نشست به عدم انتشار اسناد کانون نویسندگان اشاره کرد و گفت: «از کانون اسناد زیادی وجود دارد. من حدود ۱۲ هزار برگ سند را دیدم و به همین دلیل اصلاً انتظار نداشتم که این حجم از اسناد هیچ‌گاه به مخاطبان ارائه نشود. معلوم نیست که چرا کسی تاکنون روی اسناد کانون پژوهش نکرده بود. البته سال ۱۳۸۳ کتاب «کانون نویسندگان ایران به روایت اسناد ساواک» منتشر شد که مختصری از این اسناد را ارائه کرده بود اما آن کتاب اکنون به هیچ عنوان در بازار کتاب وجود ندارد.»

«نمایندگان امر، نمایندگان کلام» شامل چهار بخش و یک موخره و یک پیوست است. در بخش اول که از سال ۱۳۴۵ شروع می‌شود و به سال ۱۳۴۶ ختم به زمینه‌های شکل‌گیری کانون نویسندگان و فعالیت‌هایی می‌پردازد که به ایجاد این کانون منجر شد. این بخش با روایت و تحلیل دیدار نویسندگان با امیرعباس هویدا، نخست‌وزیر وقت در اول دی ۱۳۴۵ شروع می‌شود. این دیدار ده روز بعد از گزارش‌هایی است که به اداره امنیت از شکایت‌های آل احمد و البته توقیف کتاب‌های غلام حسین ساعدی و دیگران می‌رسد. در این جلسه که با میانجی‌گری دود رمزی و احسان نراقی برگزار می‌شود جلال آل احمد، احسان نراقی، یدالله رویایی، احمد شاملو، غلام حسین ساعدی، رضا براهنی، هوشنگ وزیری، اسلام کاظمیه، اسماعیل پوروالی، سیروس طاهباز، محمدجعفر شریعت‌تهرانی، نادر نادپور و دود رمزی حضور داشتند. جلسه نویسندگان با هویدا حدود ۲ ساعت طول می‌کشد و حرف‌های زیادی گفته می‌شود. در این میان آل احمد که خود را «کبادگردان» جمع می‌داند با خشم خطاب به هویدا می‌گوید: «تو نماینده آمری و ما نماینده کلام». عنوان کتاب آراز بارسقیان هم از همین گفته آل احمد گرفته شده است.

- نمایندگان امر، نمایندگان کلام
- ۱۲ سال با کانون نویسندگان ایران و اهالی آن
- از سال ۱۳۴۵ تا ۱۳۵۷
- آراز بارسقیان
- انتشارات امیرکبیر
- ۷۹۶ صفحه
- ۱۶۰ هزار تومان